

DIAKONIA ITÄVALLAN EVANKELISESSA KIRKOSSA JA ITÄVALLAN SUOMALAISSA SEURAKUNNASSA

Diakoniatyö on järjestetty eri kirkkokunnissa ja eri maissa hieman eri tavoin. Kun Suomessa diakoniatyötä tehdään pääasiallisesti paikallisseurakunnissa, joissa jokaisessa tulee olla oma palkattu diakonian koulutuksen saanut diakonissa tai diakoni, Itävallan evankelisessa kirkossa organisoitu diakonia toteutuu usein järjestöissä seurakunnan ulkopuolella. Yksi syy tähän on varmasti vähemmistökirkkokunnan pienet resurssit: pappi ja sihteeri ovat usein ne seurakunnan ainoat palkatut työntekijät. Vaikka varsinaisia diakoniatyöntekijöitä ei ole, on jokaisella paikallisseurakunnalla siitä huolimatta omia, vapaaehtoisten aloitteesta syntyneitä tai heidän kannattelemiaan, diakonisia projekteja ja piirejä.

Seurakuntadiakonian sijaan Itävallassa kristillistä palvelua varten on perustettu erilaisia yhdistyksiä, säätiöitä ja keskuksia, jotka hoitavat diakonian eri erityisalueita. Meille ehkä tunnetumpia hyväntekeväisyysjärjestöjä ovat katolisen kirkon *Caritas* sekä *Volkshilfe* ja *Licht ins Dunkel*. *Diakonie Österreich* on Itävallan evankelisten kirkkojen diakonia- ja sosiaalialan organisaatioiden kattojärjestö ja se kuuluu Itävallan viiden suurimman hyväntekeväisyysjärjestön joukkoon. Sen lukuisat itsenäiset alajärjestöt toimivat hyvin monella auttamistyön sektorilla eri puolilla Itävaltaa. Joukkoon mahtuu mm. evankelisia sairaaloita, kouluja ja päiväkoteja, *Johanniter*-järjestö, Pelastusarmeija, vanhusten ja vammaisten tukikeskuksia sekä pakolaisten integraatiota tukevia yhdistyksiä, kuten *Flüchtlingsdienst*. Kotimaan ja ulkomaan katastrofiapuna toimii *Diakonie Katastrophenhilfe* ja *Brot für die Welt*. Kattojärjestön alle mahtuvat myös eri kaupunkidiakoniajärjestöt, kuten *Diakonie Wien*, jonka toimenkuvaan sisältyy edelleen vapautuvien vankien tukitoimintaa ja neuvontapalveluita. Järjestöjen paljoudesta johtuen on vaikea saada kokonaiskuvaa evankelisen kirkon diakoniatyöstä, ellei sitten tee omaa selvittelytyötä. Näistä linkeistä löytyy lisätietoa: www.diakonie.at, www.diakoniewien.at, www.diakonie2013.at.

Entä miten diakonia näkyy omassa seurakunnassamme? Sen lisäksi, että keräämme jumalanpalvelustemme ja Kaunempien joululaulujen kolehdin eri hyväntekeväisyysjärjestöille ja -projekteille, toteutuu diakoninen tehtävämme myös monella muulla alueella. Annamme henkistä, hengellistä, sosiaalista ja taloudellista apua sitä tarvitseville.

Ulkosuomalaisseurakuntana yksi diakoninen päätehtävämme on kuitenkin suomalaisten kristittyjen keskinäisen yhteyden ja yhteistoiminnan vahvistaminen ja tällä tavoin yksinäisyyden hädän lievittäminen. Ketään ei jätetä ulkopuolelle, vaan toimintamme on avointa ihan jokaiselle kiinnostuneelle – myös muillekin kuin jäsenille. Tätä periaatetta tukee se, että seurakunnan järjestämä toiminta, kirkkokahvit yms. ovat ilmaisia. Lisäksi pyrimme ottamaan ohjelmatarjonnassamme huomioon eri kohderyhmiä ja tarjoamme tilojamme muidenkin yhteisöllisyyttä tukevien toimintaryhmien käyttöön.

Juuri yhteisöllisyydessä saa lähimmäisenrakkaus, joka on diakonian iskusana, konkreettisia toteutumipaikkoja. On ollut kiva huomata, kuinka esimerkiksi Itävallan suomalaisten facebook-yhteisöissä vähän väliä kysytään ja tarjotaan apua ja vinkkejä. Arjen lähimmäisenrakkaus, jota jokainen meistä jollakin tavoin toteuttaa, onkin juuri sitä, että annamme ihmisille tukeamme ja apuamme.

Kristillinen diakonia haastaa meitä kuitenkin laajentamaan näkökenttäämme ja ottamaan sosiaalista vastuuta yli oman tutun reviirin, sillä hätä ei tunne rajoja. Meitä kutsutaan auttamaan ihmisiä, joita emme tunne; niitäkin, jotka ovat oman ahdinkonsa ehkä itse aiheuttaneet; ojentamaan kätemme sille maassa makaavalle, eikä kulkemaan ohi – ainakin katsomaan silmiin ja näin tunnustamaan toisen ihmisarvo. Sillä eikö yhteinen toiveemme, tai kenties koko olemisemme syy, ole se, että Rakkaus saisi voittoa alaa tässä yhteisössä, yhteiskunnassa ja maailmassa, jossa elämme. Minun kauttani.

Seurakunta on yhteisö, joka on toimii yhdessä tämän Rakkauden asialla. Se on myöskin yhteisö, jota jokainen kristitty on kutsuttu rakentamaan omien taitojensa ja voimiensa rajoissa; paikka, jossa voi toteuttaa omaa sosiaalista vastuuta yhteiseksi hyväksi sekä toisten iloksi; paikka, jossa saa kokea olevansa hyväksytty ja tarpeellinen. Eikä tarvitse vain antaa, vaan rakkautta saa myös ottaa vastaan. Seurakunnassa ei tarvitse häpeillä sitä, että tarvitsee apua, sillä sitähan me lopulta kaikki tarvitsemme: apua ja armoa.

Se isompi hätä ja ne avunpyynnöt, joita ei kuulutella online-toreilla, löytävät täällä kyllä kuulevat korvat.

Haaveilen siitä, että myös meidän seurakunnassamme syntyisi *Suurella sydämellä* tai *Mummon kammarin* kaltainen "lähimmäisenrakkauden välitystoimisto", jossa pystyisimme ohjaamaan avuntarjoajia apuutarvitsevien luo. Pienuutemme ei tarvitse olla este. Itseasiassa pienessä seurakunnassa pääsee diakonia palaamaan sen alkuperäiseen paikkaansa: diakonia ei ole palkkatyötä, vaan se on jokaisen seurakuntalaisten lähimmäisvastuuta ja vuorovaikutusta. Toisin sanoen myös Sinut on kutsuttu "kirkon diakoniatyöntekijäksi" tai ainakin arjen enkeliksi.

Tässä siis pieni paastonajan haaste: kirjaa ylös omia taitosi ja resurssejasi ja mieti rukoillen, millä tavoin sinä voisit kantaa sosiaalista vastuuta esimerkiksi suomalaisessa seurakunnassa, omassa Itävaltalaisessa paikallisseurakunnassasi tai asuinalueellasi.

Ella-Maria Boba

Pfarrerin der finnischen Gemeinde in Wien